

Moro taas kaikille. Olin kesken rankan työpäivän vähän lepäilemässä erään potilashuoneen vessassa, kun kuulin lääkärin juttelevan potilaan kanssa ja vakuuttavan ties monennenko kerran: "Sinä olet täällä Hoitokodissa juuri sen takia, että se sinun syöpä on niin pitkälle edennyt, ettei sitä voi enää parantaa". Tähän potilas vain että: "Voi voi sentään". Lääkäri jatkoi: "Sitten sinulla on vielä dementia. Se on sellainen vaikea muistisairaus." Siihen potilas ilahtuneena: "No huh huh. Onneksi ei ole syöpää".

Nyt täytyy tuottaa pettymys, kun viimeksi lupailin, että voisin haastatella johtajaa. Hän on virkavapaalla enkä sitten viitsinyt häntä häiritä. Tehtiin sen sijaan tämän kirjurin kanssa sellainen koehaastattelu, mutta se meni aivan poskelleen. Tai arvioikaa itse. Minä: "Pidätkö kissoista?" Kirjuri: "En nyt mitenkään erityisesti." Minä: "Väärä vastaus. Koitetaan uudestaan. Pidätkö kissoista?" Kirjuri: "No on niillä tietysti puolensa." Minä: "Pidätkö hiiristä?" Kirjuri: "No en." Minä: "Väärä vastaus. Yritetään uudestaan." Ja niin edespäin. Eihän siitä mitään tullut. Kyllä haastateltavan pitäisi olla sen verran intelli..., siis intellektu..., no siis viksu, ettei tarvitse jankata samaa asiaa moneen kertaan.

Sitten päivän uutispaukku, tuo mihin viitattiin jo otsikossa. Sijoitin sen ovelasti sinne, että saisin teidät lukemaan koko jutun. Nämä tarinat tuppaaavat olemaan vähän puisevan tylsiä, mutta kuten huomaatte, minä hallitsen kyllä nykyajan markkinointikikat. Siis: Tämä kirjuri on rakastunut yhteen hoitajaan! Kyllä, kyllä. Älä siinä yhtään urputa, vaan jatka kirjoittamista. Minä näin, kun hän veti tätä hoitajaa letistä. Hän tietysti luuli, että kaikki pitivät sitä vain letistä vetämisenä, mutta kyllähän jokainen sen tietää, jopa tällainen yksivuotias kissa, mitä se tarkoittaa. Hän olisi yhtä hyvin voinut nousta pyöreälle pöydälle ja julistaa sieltä "Minä tykkään hoitaja NN:stä".

Nyt tässä meinasi tulla käsirysy (tai meikäläisen tapauksessa käpälärysy), joten on pakko antaa kirjurin sanoa sanottavansa. Kirjurin versio: Minusta on alentavaa joutua tällaisen likasankojournalismin pelinappulaksi. Minä myönnän tuon letistä vetämisen. Ja minä myönnän pitäväni tästä hoitajasta. Itse asiassa en tiedä yhtään hoitajaa enkä muutakaan henkilökuntaan kuuluvaa, josta en pitäisi. Nyt minun on pakko paljastaa intimizeettisuojan yleensä suojaama asia. Minä olen sairas mies. Kyllä. Minulla on saparoadiktio. Tai lettiriippuvuus. Se ilmeni ensi kerran alakansakoulussa. Se on vuosikymmenet pysynyt hyvin aisoissa, mutta nyt taas Hoitokodissa se on päässyt äitymään pahaksi. Se siis ilmenee pakonomaisena tarpeena vetää letistä tai saparosta. Poninhäntä ei sitä laukaise. Mitä tuohon salarakkauteen tulee, niin minä en vikittle vieraita naisia. Vaikka minulla joskus arvostelukyky pettääkin, niin suhteellisuudentaju on sentään pysynyt tallella. Jo ajatuskin siitä, että minä vanha ukko, vikittelisin nuoria hoitajia, on aivan naurettava. Kaikki varmaan jo tuntevatkin minun vaimoni ja siis tietävät, ettei minulla myöskään ole tarvetta sellaiseen.

Kirjurihan aivan hiiltyi. Hänen pitäisi ymmärtää, ettei sellainen ole hyväksi sydämelle. Eihän nyt tuollaisesta asiasta pitäisi vetää hennettä nenään. Taitaa poika olla vähän tosikko. No, minä en ole pitkävihaizen ja annan hänelle anteeksi.

Tämänkertainen juttu meni kyllä nyt vähän sivuun asiasta, joka edelleenkin on Hoitokodin esittely eri kanteilta. Tietysti tuollaiset henkilökohtaiset tragediat kuuluvat elämään – ja kuolemaan. En enää uskalla luvata mitä seuraava Niksu-nurkka tulee käsittelemään, mutta esimerkiksi potilaista en ole vielä paljoakaan kertonut. Ja myös uudet viksut haastateltavat voivat ilmoittautua.

